

Psalm 22, 2 Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?

De ontreddeering bepaalt op dit moment het leven en gesprekken van de dag. Die was al aan de orde in de sluiting van publieke gebouwen zoals bibliotheken, concertzalen, cafés, restaurants en dergelijke. Vooral het schokkende feit dat binnen anderhalf uur gelegenheden moesten worden gesloten (ik stel me zo voor hoe ober tegen mij zou hebben gezegd: “Eet u uw dessert maar buiten op. Hier; krijgt u een ijshoorntje.”) was verbijsterend. Zo snel als de ontwikkelingen zijn gegaan.

Net als op andere momenten wanneer een mens wordt geconfronteerd met ziekte of rampen, kom je in een soort doolhof terecht. Nu massaal; het treft ons allen. Dat ontwricht een samenleving. We merken nu – ook dat is herkenbaar – de schoonheid van het dagelijkse leven. Als we geloofsvertrouwen hebben erkennen we hoe de Here God Zijn genadegaven voor ons – ook soms heel persoonlijk – aan de oppervlakte van elke dag heeft verborgen.

Vanmorgen in de winkel op jacht naar een kippenboutje merkte ik opnieuw hoe beschamend de situatie is. Alle schappen leeggeplunderd; een zichtbare uiting van angst. Ik besepte opnieuw wat het betekent deel uit te maken van een gebroken schepping. Psalm 22 beschrijft hoe om kleding wordt gedobbelde, zoals de soldaten onder het Kruis. Iets van dat begerige en graaiende verlangen zien we in hamsteren terug. Het tekent de heiden in ons, zoals de Romeinen heidenen waren en gedeeltelijk onze voorouders zijn. In hun paniek treden mensen heftig op voor vermeend eigenbelang alsof wc-papier of kaas hen veilig kan stellen. Er wordt door velen al geroepen dat zij moeten worden gevrijwaard en zij uiten hun claims, terwijl de dreiging van het coronavirus toch een heuse ramp is, waarbij niet zomaar één schuldige valt aan te wijzen. Waar is het oprechte mededogen?

Jezus roept *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* Terecht wees Luther er al op dat Hij tot God roept. Zelfs deze Godverlatenheid brengt Hij voor het Aangezicht van Zijn hemelse Vader. Hij roept Hem aan. Het is Bijbelse verkondiging, juist vanaf het kruis. Dat kruis waarvan de rechte paal naar de hemel – waar God troont in het ondoorgrondelijk licht – wijst, maar de dwarsbalk evengoed naar de mensen die in Christus met Hem en door Hem broeders en zusters mogen worden om tot God te worden gebracht. Hij draagt onze Godverlatenheid en brengt dat in deze uitroep in Zijn sterven voor God. Wij staan weerloos tegenover het oordeel.

Wie deze Psalm durft te ontvangen als lied van Israëls Messias echter, die hoort hoe de bij uitstek van God Verlatene uiteindelijk toch Gods Naam verkondigt in de gemeenschap van Zijn broeders (vers 23). Deze Psalm begint met de uitroep tot God. Psalm 23 volgt hierop; die in het hart heeft: *Gij zijt bij mij*. Daar ligt onze troost. Wij menen wel van God verlaten te zijn, maar door Christus mogen we ontdekken dat Hij in deze Herder ons steeds zijn nabijheid schenkt en ons door Zijn Godverlatenheid herschept. Zo kunnen we elkaar in hoede nemen. Mogen we bidden voor patiënten in deze tijd, eenzamen, artsen en verpleegkundigen; ja voor onze overheid. GJK